

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Нападнати от борещите се дървета (19/24)

На следващата сутрин Дороти целуна зеленото момиче за довиждане и се ръкува с войника със зелените мустаци, който ги беше изпроводил чак до портата. Когато Пазачът на портата ги видя пак, той доста се зачуди как така напускат красивия Град, за да се впуснат в неприятности. Но той веднага отключи очилата им, сложи ги обратно в зелената кутия и им отправи много добри пожелания за пътя им.

- Вие сега сте нашият владетел - каза той на Плашилото; - така че трябва да се върнете при нас възможно най-скоро.

- Със сигурност ще го направя, ако мога - отговори Плашилото; - но трябва да помогна на Дороти да се прибере у дома първо.

Когато Дороти се сбогува с добронамерения Пазач за последно, тя каза:

- Към мен се отнасяха много мило в прекрасния ви Град и всеки е бил добър с мен. Не мога да изкажа колко съм ви благодарна.

- Не се и опитвай, мила - отговори той. - Би ни се искало да те задържим с нас, но ако твоето желание е

да се върнеш в Канзас, надявам се да намериш пътя. - Тогава той отвори портата на външната стена и те преминаха, започвайки пътуването си.

Слънцето блестеше ярко, докато нашите приятели бяха обърнали лицата си към Земята на Изтока. Всички те бяха с много приповдигнато настроение, смяха се и си приказваха. Дороти пак беше изпълнена с надежда да се прибере у дома, а Плашилото и Тенекиеният човек се радваха да ѝ помогнат. Колкото до Лъва, той вдишваше свежия въздух с наслада и махаше с опашка напред-назад с чисто блаженство, че пак е сред природата, докато Тото тичаше около тях и гонеше молци и пеперуди, лаейки весело през цялото време.

- Градският живот въобще не ми допада - отбеляза Лъвът, докато се разхождаха бързо. - Отслабнал съм толкова много, откакто живеях тук и сега нямам търпение да ми се отдаде възможност да покажа на другите зверове колко смел съм станал.

В този момент те се обърнаха и погледнаха за последно Смарагдения град. Всичко, което успяваха да видят, беше голямо количество кули и камбанарии зад зелените стени, а високо над всичко бяха върховете и купола на Двореца на Оз.

- Оз не беше толкова лош Вълшебник все пак - рече Тенекиеният човек, като усещаше как сърцето му се мята в гърдите.

- Знаеше как да ми даде мозък и то много добър мозък - каза Плашилото.

- Само ако Оз беше взел доза от същата смелост, която ми даде - добави Лъвът, - той щеше да е смел мъж. Дороти нищо не каза. Оз не беше спазил обещанието си към нея, но се беше постарал, така че тя му беше простила. Както сам каза, той беше добър човек, макар и да беше лош Вълшебник.

Пътешествието на първия ден беше през зелените поля и ярки цветя, които се простираха от всяка страна на Смарагдения град. Тази нощ те спаха на тревата с нищо друго освен звезди над тях и наистина много добре си починаха.

На сутринта те вървяха, докато не стигнаха гъста гора. Нямаше начин да я заобиколят, защото сякаш се простираше надясно и наляво, докдето им стигаше погледа; а освен това, не смееха да променят посоката на пътуването си от страх, че ще се изгубят. Така че потърсиха място, откъдето ще бъде най-лесно да влязат в гората.

Плашилото, който ги водеше, накрая намери голямо дърво с толкова широко простиращи се клони, че имаше място групата да мине под него. Така че той тръгна към дървото, но точно когато стигна под първите клони, те се навеха и се оплетоха в него, а в следващата минута

го вдигнаха от земята и го метнаха стремглаво към другарите му пътешественици.

Това не нарани Плашилото, но го изненада и той изглеждаше доста замаян, когато Дороти го повдигна.

- Ето още едно място между дърветата - извика Лъвът.

- Нека аз опитам пръв - каза Плашилото, - защото не ме наранява да ме мятат наоколо. - Той отиде до друго дърво, докато говореше, но клоните му веднага го хванаха и го хвърлиха обратно.

- Това е странно - възкликна Дороти. - Какво ще правим?

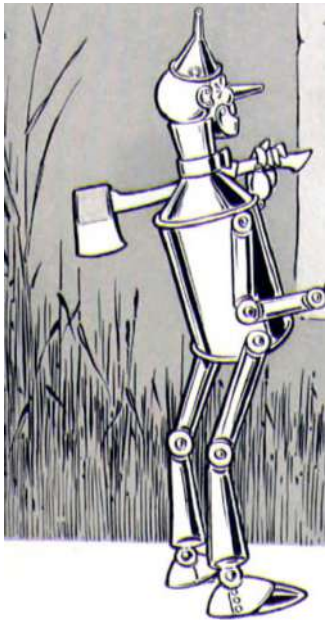
- Дърветата сякаш са решили да се борят с нас и да спират нашето пътешествие - отбеляза Лъвът.

- Вярвам, че сам мога го опитам - каза Дърварят и с брадвата си на рамо измарширува до първото дърво, което се държа така грубо с Плашилото. Когато един голям клон се огъна надолу, за да го хване, Дърварят го отсече така свирепо, че го съсече на две. Веднага дървото започна да клати всичките си клони сякаш го боли и Тенекиеният човек мина благополучно под него.

- Файде! - извика той на другите. - Бързайте! - Всички те се затичаха и минаха под дървото без да се наранят без Тото, който беше сграбчен от малък клон и разтърсван, докато не заскимтя. Но Дърварят незабавно отсече клона и пусна кученцето.

Другите дървета в гората не направиха нищо, за да ги държат надалеч, така че те решиха, че само първият

ред дървета можеха да навеждат клоните си и че вероятно те са полицаите на гората, на които е дадена тази невероятна сила, за да далеч странниците надалеч.

Четиримата пътници вървяха с лекота през дърветата, докато не стигнаха до далечния край на гората. Тогава, за тяхна изненада, откриха пред тях висока стена, която сякаш беше направена от порцелан. Беше гладка като повърхността на чиния и по-висока от главите им.

- Какво да правим сега? - попита Дороти.

- Аз ще направя стълба - каза

Тенекиеният човек, - защото определено трябва да прескочим стената.